

- POSPOLITE RUSZENIE SERC
- Ignacjański rachunek sumienia

epifania

TYGODNIK PARAFII
pod wezwaniem Objawienia Pańskiego w Bliznem

NUMER 459 • Czwarta Niedziela Wielkiego Postu • 27 marca 2022 r.

➤ SŁOWO TYGODNIA z Ewangelii według św. Łukasza (15, 1-3. 11-32) fragment

Zbliżali się do Niego wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. Na to szemrali faryzeusze i uczeni w Piśmie: «Ten przyjmuje grzeszników i jada z nimi». Opowiedział im wtedy następującą przypowieść: Powiedział też: «Pewien człowiek miał dwóch synów. Młodszy z nich rzekł do ojca: "Ojcze, daj mi część majątku, która na mnie przypada". Podzielił więc majątek między nich. Niedługo potem młodszy syn, zabrawszy wszystko, odjechał w dalekie strony i tam roztrwonił swój majątek, żyjąc rozrzutnie. A gdy wszystko wydał, nastał ciężki głód w owej krainie i on sam zaczął cierpieć niedostatek. Poszedł i przysłał do jednego z obywateli owej krainy, a ten posłał go na swoje pola żeby pasł świnię. Pragnął on napełnić swój żołądek strąkami, którymi żywiły się świnię, lecz nikt mu ich nie dawał. Wtedy zastanowił się i rzekł: Iluż to najemników mojego ojca ma pod dostatkiem chleba, a ja tu z głodu ginę. Zabiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem: uczyni mię choćby jednym z najemników. Wybrał się więc i poszedł do swojego ojca. A gdy był jeszcze daleko, ujrzał go jego ojciec i wzruszył się głęboko; wybiegł naprzeciw niego, rzucił mu się na szyję i ucałował go. A syn rzekł do niego: "Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie, już nie jestem godzien nazywać się twoim synem". Lecz ojciec rzekł do swoich sług: "Przynieście szybko najlepszą szatę i ubierzcie go; dajcie mu też pierścien na rękę i sandały na nogi! Przeprowadźcie utuczone cielę i zabijcie: będziemy ucztować i bawić się, ponieważ ten mój syn był umarty, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się". I zaczęli się bawić.

CZYTANIA NIEDZIELNE:

Joz 5, 9A. 10-12;
Ps 34 (33), 2-3. 4-5. 6-7;
2 KOR 5, 17-21;
Aklamacja (Łk 15, 18);
Łk 15, 1-3.11-32

Ks. Marian Rowicki

Bezinteresowna miłość Ojca, do nas grzeszników, przerasta możliwości zrozumienia jej w ludzkich kategoriach. Pozwolić się odrzucić, pogardzać, niszczyć, zabijać, a gdy grzesznik okaże odrobinę skruchy, przebaczenie, przywrócenie dziecięctwa Bożego, ucztę. Więcej, Ojciec pragnie tę miłość wlać w serce grzesznika, by czynić nas na swój obraz.

Zawsze możemy wrócić

Młodszy syn pragnie zasmakować świata. Ma dosyć spokojnego życia chce przygody. Wydaje mu się, że kiedy będzie miał pieniądze, będzie miał wszystko. Problem polega na tym, że on sam nie wie, czego chce. Jest znudzony tym co ma i nie rozumie, jakim skarbem jest kochająca rodzina. Bierze swoją część majątku i rusza w świat. A kiedy roztrwonil wszystkie pieniądze, odkrył, że jest sam i że nie ma nikogo wokół niego, kto podałyby mu rękę. Dopiero wtedy zrozumiał co stracił. Ważne jest, że zobaczył swoją beznadziejność i wiedział, gdzie może szukać pomocy. Nie ma większej radości dla Boga Ojca niż powrót zagubionego człowieka.

Gdyby starszy syn był z ojcem z czystej miłości i w prawidłowej, szczerzej relacji, wówczas nie robiłby ojcu wymówek w stylu: „Oto tyle lat ci służę i nigdy nie przekroczyłem twojego rozkazu; ale mnie nie dałeś nigdy koźlecia, żeby się zabawić z przyjaciółmi”.

Na pewno lepiej jest nie odchodzić od Boga niż być „synem marnotrawnym”, ale

bycie z Bogiem z przyzwyczajenia i tradycji tak naprawdę niewiele daje człowiekowi. Starszy brat może i miał trochę racji: to było niesprawiedliwe, że ojciec przyjął bez wymówek do domu marnotrawnego syna i jeszcze wyprawił huczną ucztę z powodu jego powrotu. Ale dla ojca ważniejszy od sprawiedliwości był jego syn i rozumiała jest Jego radość z odzyskania dziecka. Niepokojem napawa nie tyle postawa młodszego syna, bo on ostatecznie przecież wraca do domu Ojca i żałuje swoich występków (oby był zatem obrazem każdego z nas!), co postawa starszego syna, który cały czas był w domu Ojca, ale wyłącznie „fizycznie” jak płatny najemnik wykonujący bezdusznie swoje obowiązki. Takimi właśnie - wedle tej przypowieści - byli faryzeusze i uczeni w Piśmie, rzekomi duchowi przywódcy narodu wybranego. Starszym sy-

nem jesteśmy jakże często my sami, gdy uważamy siebie za pobożnych i sprawiedliwych i gardzimy innymi, którzy odeszli daleko od Boga i Kościoła. Gdy z kolei oni się nawracają i chcą powrócić do jedności, drażni nas ich entuzjazm i zaangażowanie, i zamiast uczestniczyć w ich radości, odwracamy się od nich.

Któż z nas jest bez grzechu? Któż z nas nie może odnaleźć się w tej historii? Możemy być jedynie na różnym jej etapie. Może właśnie odchodzimy, bo znudził nam się Ojciec i ten cały jego dom. Może właśnie zachłystujemy się przyjemnościami tego świata i odkrywamy, że można żyć bez Boga. A może już wiemy, że trudno jest żyć bez Ojca – zmieniliśmy perspektywę patrzenia, widzimy wszystko z poziomu koryta, świri i walki o strąki. Może wreszcie zatęskniliśmy za Ojcem? Zdecydowaliśmy się wrócić, choć dręczą nas jeszcze obawy i rozterki. Niezależnie od tego, na którym etapie jesteśmy, pamiętajmy, że Ojciec ma otwarte ramiona.

➤ Któż z nas jest bez grzechu? Któż z nas nie może odnaleźć się w tej historii? Możemy być jedynie na różnym jej etapie.

Grażyna Karwowska

ŻYĆ SŁOWEM BOŻYM

Paczka dla Ukrainy

Miasta są ostrzeliwane, a kobietom coraz trudniej zdobyć jedzenie dla swoich dzieci, dlatego Caritas zachęca do przygotowania paczki zawierającej produkty dla jednej rodziny w Ukrainie. Jedna paczka zapewni kilkuosobowej rodzinie produkty na około tydzień. Specjalne kartony na paczki można pobrać w punktach Caritas. Dary można też zapakować we własny karton z logo akcji we wskazanych przez organizatora wymiarach (41 x 38 x 64 cm). Opakowanie nie powinno przekraczać wagi 18 kg i nie może być zaklejone. Szczegóły można znaleźć na stronie Caritas Archidiecezji Warszawskiej.

Akt poświęcenia

W uroczystość Zwiastowania Pańskiego, Franciszek dokonał aktu poświęcenia Rosji i Ukrainy Niepokalanemu Sercu Maryi podczas nabożeństwa w Bazylice św. Piotra w Watykanie. W jedności z papieżem akt ten został odczytany w kościołach w całej Polsce. W tym roku akt zawierzenia wpisuje się w wielkopostną inicjatywę papieża Franciszka "24 godziny dla Pana", która polegała na całodobowej adoracji od godz. 17:00 w piątek 25 marca do godz. 17:00 w sobotę 26 marca. W tym roku inicjatywa przebiega pod hasłem: „W Nim mamy odpuszczenie grzechów” (por. Kol 1, 13-14). Oprócz aktu poświęcenia, w inicjatywę wpisana jest także modlitwa o pokój na Ukrainie i na świecie oraz za ofiary wojny i wszystkich uchodźców.

Zbiórka dla Ziemi Świętej

„Doroczną zbiórka na rzecz Ziemi Świętej zwykle odbywa się w dniu upamiętniającym śmierć Chrystusa, czyli w Wielki Piątek. Przez dwa kolejne lata chrześcijanie na Bliskim Wschodzie obchodzili Wielkanoc i Boże Narodzenie w izolacji, pozbawieni obecności pielgrzymów odwiedzających miejsca święte oraz lokalnych społeczności. Rodziny bardzo cierpiały z powodu braku pracy. Franciszkańska Kustodia Ziemi Świętej dzięki zbiorce może zachować oraz rozwijać ważną misję, do której została wezwana: utrzymanie miejsc świętych, pomników pamięci, promowanie chrześcijańskiej obecności, czyli żywych kamieni Ziemi Świętej poprzez wiele działań na polu duszpasterskim, edukacyjnym, pomocowym, sanitarnym oraz społecznym.

Filmy dla dzieci

Ruszył portal filmowy z treściami religijnymi dla dzieci. Portal vod.promycek.pl wymaga wykupienia subskrypcji, ale w zamian zapewnia dzieciom i rodzicom bezpieczne treści. W serwisie znalazła się większość Filmoteki „Promycka” – czasopisma dla dzieci.

POSPOLITE RUSZENIE SERC

Dziesiątki kartonów dobra, kilogramy szczerzej pomocy!

Nasza parafia wsparła walczącą i cierpiącą Ukrainę ogromną hojnością.

Zbiórka trwała prawie dwa tygodnie. Przez ten czas salka obok zakrystii wypełniała się stopniowo darami. Już pod koniec akcji ministrantom trudno było się precyzyjnie do szaf z komżami! Odpowiedź na pomoc Ukrainie była hojna i serdeczna.

Darczyńcy okazali się też niezwykle zdyscyplinowani - przynieśli rzeczy nowe, zgodne z listą od Caritas, często zapakowane już w kartony.

W ubiegłą sobotę ekipa pomocowa pod wodzą Księdza Andrzeja posortowała, spakowała i zawiozła dary do magazynu Caritas na ul. Wolskiej 172. Na miejscu panowie ze schroniska dla bezdomnych pomogli przenieść kartony do magazynu.

Ogromnym wsparciem wykazała się ekipa ministrantów. Chłopaki pakowali, sortowali i nosili kartony z darami. Robili to niezwykle sumiennie, żarliwie i „z głową”. Szacun, Panowie!

Wszystkim darczyńcom serdecznie dziękujemy, również w imieniu Caritas Archidiecezji Warszawskiej.

Jeśli ktoś chciałby włączyć się w kolejne działania pomocowe dla Ukrainy, to prosimy o kontakt z Księdzem Andrzejem w zakrystii.

Serdeczne Bóg Zapłać, niech Wam Pan Bóg wynagrodzi, i zapraszamy do dalszej pomocy.

Ekipa pomocowa przy parafii

AUDIENCJA GENERALNA Ojca Świętego

Pozdrawiam serdecznie pielgrzymów polskich. W tym roku, na drodze wielkopostnej pokuty, pościmy i prosimy Boga o pokój, zburzony przez wojnę toczącą się na Ukrainie. W Polsce jesteście świadkami tego, przyjmując uchodźców i słuchając ich relacji. Przygotowując się do przeżycia szczególnego dnia modlitwy w uroczystość Zwiastowania Pańskiego, prosimy, by Matka Boża utuliła serca naszych braci, doświadczanych okrucieństwem wojny.

Niech Akt Poświęcenia narodów Jej Niepokalanemu Sercu wyjedna pokój dla całego świata.

Z serca Wam błogosławię.

IGNACJAŃSKI RACHUNEK SUMIENIA

Pogłębieniu relacji z Bogiem może służyć praktyka znajdującego źródło w Ćwiczeniach duchownych św. Ignacego Loyoli tzw. ignacjańskiego rachunku sumienia, który może być odprawiany w ramach codziennej modlitwy wieczornej lub np. przed sakramentem pokuty i pojednania. Przedmiotem tak rozumianego rachunku sumienia nie jest jurydyczne wyliczanie grzechów, ale bardziej „badanie” swojego sumienia rozumianego jako miejsce, w którym możemy się spotkać i przebywać z bliskim i kochającym Bogiem. W modlitwie tej koncentrujemy się na Bogu i na dobru, które od niego otrzymujemy, a dopiero w dalszej kolejności na tym, jak w swoim życiu odpowiadamy na Bożą łaskę. Punktem wyjścia w ignacjańskim rachunku sumienia jest więc dziękczynienie Bogu, po którym następują pozostałe 4 elementy rozważania.

1. Dziękczynienie Bogu.

*Błogosław, duszo moja, Pana, i nie zapominaj o wszystkich Jego dobrodziejstwach!
On odpuszcza wszystkie twoje winy,
On leczy wszystkie twe niemoce,
On życie twoje wybawia od zguby,
On wieńczy cię łaską i zmiłowaniem,
On twoje dni nasycy dobrami.*

(Psalm 103)

Dziękczynienie Bogu za otrzymane dobrodziejstwa to stanięcie w podstawowej dla chrześcijanina postawie wdzięczności. Wynika ona z postawy ubóstwa wewnętrznego: nic nie posiadam, a wszystko, co mam, otrzymuję od Boga. Dziękuję nic tylko za to, co wydaje mi się przyjemne, ale za wszystko, zgodnie ze słowami św. Pawła: *Dziękujcie zawsze za wszystko Bogu Ojcu w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa.*

(Ef 5, 20)

2. Prośba o poznanie samego siebie i o pragnienie przemiany.

Panie, przenikasz i znasz mnie, Ty wiesz, gdy siedzę i wstaję.

*Z daleka przenikasz moje zamysły,
widzisz moje działanie i mój spoczynek
i wszystkie moje drogi są Ci znane....*

*Jeśli powiem „niech mnie przynajmniej ciemności okryją i noc mnie otoczy jak światło”
sama ciemność nie będzie ciemna dla Ciebie,
a noc jak dzień zajaśnieje:
mrok jest dla Ciebie jak światło.*

(Psalm 139)

W tym punkcie proszę o światło, o poznanie samego siebie, na ile jestem grzeszny - w ogóle i w danym dniu lub okresie. Pytam siebie, czy moje myśli, słowa i czyny były wraz z pragnieniem miłości Bożej. Staję w postawie zależności od Boga i uznania Jego wszechmocy i wszechwiedzy oraz proszę o chęć przemiany. Bóg, kochając mnie, nieskończenie mnie przewyższa i zna doskonale - lepiej niż jakikolwiek człowiek, włącznie ze mną samym. Czasami o naszym wnętrzu du-

chowym niewiele wiemy. Zdarza się, że nie akceptujemy siebie, boimy się tego, co mogliśmy w nim odkryć, staramy się zakryć przed sobą i Bogiem rzeczywistość. Jest to znak zerwanej bądź naderwanej więzi z Bogiem. Jezus powiedział: *Poznajcie prawdę, a prawda was wyzwoli.* (J 8, 32)

3. Rozeznawanie się w swoim wnętrzu.

*Daj mi poznać drogi Twoje, Panie i naucz mnie Twoich ścieżek!
Pan jest dobry i prawy: dlatego wskazuje drogę grzesznikom.*

(Psalm 25)

Oświecone Bożym światłem badanie własnego wnętrza - postawa „rozeznawania się” w moim wnętrzu, poszukiwania prawdy o Bogu i o mnie. Nie chodzi o jurydyczne wyliczanie grzechów, lecz o poznanie, jak działał we mnie Bóg oraz jak działał zły duch i jak ja na te działania odpowiadałem. Jest to praktyczne odnajdywanie Boga w świecie, w którym żyję. Należy spojrzeć od strony mojej więzi z Bogiem na to, co się właściwie wydarzyło. Nie chodzi nawet przede wszystkim o czyny zewnętrzne, jak bardziej o dostrzeżenie, co się działo w moim wnętrzu.

4. Żal za grzechy i prośba o Boże przebaczenie.

*Zmiłuj się nade mną, Boże, w swojej łaskawości,
w ogromie swego miłosierdzia wymaż moją nieprawość,
Obmyj mnie zupełnie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego.*

Uznaje, bowiem moją nieprawość, a grzech mój jest zawsze przede mną.

*Pokrop mnie hizopem, a stanę się czysty,
obmyj mnie, a nad śnieg wybieleję.*

Odwroć oblicze swe od moich grzechów i wymaż wszystkie moje przewinienia.

Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste i odnow w mojej piersi ducha niezwykłego.

(Psalm 51)

Następuje prośba o Boże przebaczenie, które jest przywróceniem mnie do pełni łaski i którego Bóg w swoim miłosierdziu mi udziela. Jest to postawa przyjęcia tego przebaczenia, zgody na to, że Bóg kocha mnie, mimo moich upadków (choćbym ja sam chciał siebie nie nawidzić). Żal i skrucha za grzechy są konieczne, jednak wpadanie w przygnębienie, wstyd, rozpacz, złość na siebie czy bez nadzieję jest zamykaniem się na działanie Boga i jego miłosierdzie. Trwanie w takich negatywnych uczuciach do samego siebie jest wynikiem egoizmu i świadczy o tym, że moja relacja z Bogiem jest oparta na nieprawdzie, nie liczę bowiem na jego wszechmoc, lecz chcę siebie przemienić własnymi siłami. Rezultatem żalu za grzechy i przyjęcia Bożego przebaczenia jest radość, pokój i wewnętrzna wolność.

5. Postanowienie poprawy, prośba o siłę i moc oraz zawierzenie się Bogu.

Albowiem Pan jest moją ucieczką, jako obrócić wziętem sobie Najwyższego.

Niedola nie przystąpi do mnie, a cios nie spotka mojego namiotu.

(Psalm 91)

Pełen nadziei wychodzę w przyszłość. Proszę o siłę i moc, o umiejętność zawierzenia Bogu, by to Jego mocą dokonywały się moje przeszłe czyny. Jest to postawa pogłębionego zaufania Bogu, a nie własnym siłom (nie negując ich jednak), postawa rodząca optymizm, pozytywne i twórcze podejście do życia. Widzę do głębi własną słabość, a jednak to mnie Bóg powołuje. Dzięki temu dostrzegam, skąd płynie moja siła i że nie mam jej bez więzi z Bogiem. Doznawszy przebaczenia, podejmuję decyzję, aby z Bożą pomocą unikać wszystkiego, co prowadzi do grzechu. Chcę współpracować z Bogiem, składając moją przyszłość w jego ręce i zawierając się jemu.

> Ogłoszenia Duszpasterskie

1. **27.03** – niedziela,
 - po Mszy św. dla dzieci warsztaty plastyczne,
 - do kosza przy ołtarzu można składać dar serca dla potrzebujących,
 - godz. 17.30 Gorzkie Żale.
2. **01.04** – pierwszy piątek miesiąca,
 - spowiedź od 17.30,
 - po Mszy św. wieczornej Droga Krzyżowa,
 - wystawienie Najświętszego Sakramentu do god. 21.00,
 - prosimy zgłaszać chorych,
 - piętnasta rocznica rozpoczęcia posługi biskupiej Księdza Kardynała.
3. **02.04** – pierwsza sobota miesiąca,
 - godz. 17.00 nabożeństwo pierwszych sobót, jest to jeden z warunków zachowania pokoju,
 - godz. 18.00 modlimy się w intencji wynagradzającej,
 - 17 rocznica śmierci św. Jana Pawła II.
4. **03.04** – pierwsza niedziela miesiąca,
 - rozpoczynamy rekolekcje Wielkopostne,
 - po Mszy św. o g. 10.30 spotkanie dzieci przed I komunią św.,
 - po sumie nabożeństwo adoracyjne.

> Książka dla małego i dużego

„Duch liturgii” Benedykta XVI

Dziś zapraszam na prawdziwą ucztę dla ducha. Jest nią dzieło Josepha Ratzingera, późniejszego papieża. Otworzyło ono nowe tysiąclecie, powstało bowiem w 2000 roku. „Duch liturgii” jest lekturą wymagającą czasu i głębokiego namysłu. Ale jest to pozycja warta pewnego trudu. Największy teolog ostatniego stulecia, Joseph Ratzinger, potrafi wyjaśnić wiele kwestii, które nas dotąd niepokoją. Jest strażnikiem prawdziwego Magisterium Kościoła.

W uroczystość Zwiastowania Pańskiego uczestnicy 33 dniowych rekolekcji oddali się w niewolę Miłości Niepokalanej Maryi Panie. Czasem słowo „oddanie”, „ofiarowanie” budzi w nas lęk. Kardynał Ratzinger zwraca uwagę, że „we wszystkich religiach światowych właściwym centrum kultu jest ofiara. To ostatnie pojęcie obrosło jednak mnóstwem nieporozumień. Przyjmuje się powszechnie, że ofiara ma coś wspólnego ze zniszczeniem.” Człowiek miałby pozbawić się czegoś, a Bóg cieszyłby się z tego. Nic bardziej mylnego- tłumaczy Ratzinger. „Prawdziwe przekazanie Bogu rzeczywistości – klaruje dalej kardynał- musi wyglądać zupełnie inaczej. Musi ono polegać, jak sądzą Ojcowie Kościoła odwołujący się do myślenia biblijnego, na zjednoczeniu człowieka i stworzenia z Bogiem. Zjednoczenie (...) oznacza porzucenie sytuacji oddzielenia, pozornej autonomii, bycia tylko dla siebie i w sobie. Oznacza ono owa utratę siebie, która jest jedynym sposobem zachowania siebie”. Nam też często towarzyszy obawa, że jeśli ofiarujemy się Bogu, to już wtedy Pan da nam taki krzyż, że się nie podźwigniemy.

Szatan szepcze do ucha, iż tracimy wolność. Nie koncentrujemy się na fakcie, że przez oddanie mamy być bliżej Boga, że zyskujemy większą ochronę i łaskę. Ofiarowanie siebie kojarzy się nam ze zniszczeniem, zabranem przyjemności, ryzykiem chorób, utraty bliskich. Straszne? Ale do tego doprowadza kłamstwo złego ducha. Dlatego fragment, który zacytowałam jest jednym z najpiękniejszych twierdzeń Benedykta XVI. „Porzucenie sytuacji oddzielenia!” Czyż nie o tym myślimy całe życie, szukając błędnie w drugim człowieku absolutnego zaspokojenia naszej potrzeby bycia zrozumianym i kochanym? Jeśli rezygnujemy z grzechu i ofiarujemy siebie, zyskujemy bliskość Boga.

Spróbujmy cierpliwie zagłębić się w dzieło Josepha Ratzingera. W przyszłym tygodniu będzie jeszcze jedna odsłona „Ducha liturgii”. Tu możemy znaleźć wiele cennych wskazówek, jak można głęboko przeżywać Eucharystię.

Zapraszam do lektury.

Anna Bielawska

MSZE ŚW.

I NABOŻEŃSTWA

Niedziele i święta

9.00

10.30 - Msza święta dla dzieci,
(wrzesień - czerwiec)

12.00

18.00

Dni powszednie

8.00

18.00

Spowiedź

Spowiedź odbywa się przed każdą Mszą św.

Pierwszy piątek miesiąca

Spowiedź od godz. 17.15

KANCELARIA PARAFIALNA

czynna: poniedziałek, środa, piątek
w godzinach 17.00 - 17.45

Parafia Rzymskokatolicka

Objawienia Pańskiego

ul. Łaszczyńskiego 1

05-082 Blizne

tel./fax (022) 722 02 50

Konto parafii

Nastąpiła zmiana konta parafialnego, prosimy o uwzględnienie tego.

Nowe konto:

Redakcja

redakcja.objawieniepanskie@gmail.com

m

www.objawieniepanskie.waw.pl

(do ściągnięcia wszystkie poprzednie numery EPIFANII razem z Epifankiem)

> FILM

„Powołany”, to pierwszy na świecie film fabularyzowany, który będzie opowiadać o miłości i mocy Bożej przejawiającej się przez sakrament kapłaństwa. Zrealizowali go Polacy dzięki składkom zwykłych ludzi. Film będzie do obejrzenia za darmo na YouTube. Światowa premiera odbędzie się w Wielki Czwartek, 14 kwietnia na kanale Fundacja Filmowa „Powołany”.

Redakcja